ὁποῖα ἀνεβήκαμε σιωπηλοί, μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη.

Ἦταν ἀκόμη νύχτα ὅταν ἐφθάσαμεν στὸ νεκροταφεῖο. Ἐδιώξαμε τὰ ἀμάξια καὶ προφυλακτικὰ ἀνεβήκαμε τὸν τοῖχο κ' ἐπηδήσαμε μέσα. Τὸ σκότος ἦτο πυκνό. Δὲν ἐχρησιμοποιούσαμε τὰ φανάρια μας γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἀντιληφθῇ κανένας φύλαξ. Προχωροῦσαμε ἐν τούτοις ἀπροσκόπτως γιατὶ τὸ μέρος μᾶς ἦταν –ἀλλοίμονο!— ἀφκετὰ γνωστὸν καὶ ἀπὸ ἄλλοτε...

Ἀπόλυτος ἡσυχία ἁπλώνονταν γύρω. Μόλις διακρίναμε τοὺς μαρμάρινους σταυροὺς νὰ φαντάζουν μέσα στὸ σκοτάδι σὰν βρυκόλακες διπλωμένοι στὰ σάβανά τους.

Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ πήγαινε ἐμπρός. Μᾶς εἶχε συστήσει νὰ προχωροῦμε χωρὶς νὰ κάνουμε θόρυβο καὶ προσέχαμε σὲ κάθε μας βῆμα.

Καθὼς περνούσαμε σαῦρες καὶ ἄλλα ἑρπετὰ ἔφευγαν γρήγορα γρήγορα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας, μέσα στὴ χλόη.

Εἴχαμε φθάσει τώρα κοντὰ στὸ μνημεῖον Οὐέστερνα, ὅπου ἀνεπαύετο ἡ ἄτυχὴς Λουκία. Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ πλησίασε καὶ ἔρριξε τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ του στὴν πόρτα αὐτοῦ. Εἴδαμε πῶ; εἶταν ἐντελῶς ἄθικτο. Φυσικὰ ὁ κόμης δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πλησιάσῃ σ'αὐτή, οὔτε νὰ τὴν ἐγγίξῃ κἄν, γιατὶ εἴχαμε τοποθετήσει παντοῦ ψυχία ἁγίου ἄρτου.

Δὲν ἐγνωρίζαμεν ἐν τούτοις ἂν ὁ κόμης εὑρίσκετο στὸ νεκροταφεῖον καὶ ἂν ἀπεπειράθη ν' ἀνοίξῃ τὸ κενοτάφιον.....

Ἐστεκόμεθα συνεπῶς σιωπηλοί, μὴ γνωρίζοντας ποῦ νὰ στρέψωμεν τὰς ἐρεύνας μας,ὅταν ἕνα ξεφωνητὸ τρόμου διέσχισε τὸν μαῦρο τῆς νύχτας ἀέρα, ἕνα ξεφωνητὸ γυναικεῖο, γεμᾶτο ἀγωνίαν.

— Εἶνε ἡ Μίνα! ἐφώναξα.

Καὶ χωρὶς νὰ ποῦμε τίποτε περισσότερο ἐτρέξαμε πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἀκούστηκε ἡ κραυγή.

Τρέχοντας ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς τάφους ἐφθάσαμε μπρὸς στὸ ναΐδριον τοῦ νεκροταφείου.

Ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτή. Μέσα σ' αὐτὸ μερικὲς κανδῆλες ἔκαιγαν ἀμυδρά.

Ὁ Κουΐνσυ Μόρρις ὥρμησε πρῶτος νὰ εἰσέλθῃ. Δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως γιατὶ ἕνας μαῦρος ὄγκος ἐρρίφθη κατ' ἐπάνω του, τὸν ἐτίναξε μακρυὰ καὶ ἐχάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι, γρυλλίζοντας σὰν θηρίο.

Ἦταν ὁ κόμης!

Κατορθώσαμε νὰ ἀκούσουμε μόνον τὴν ἀπειλὴν ποὺ ἐξεστόμισε ἐναντίον μας φεύγων!

—Ἄθλιοι, θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε!

Ἀκούσαμε ἀκόμη τὰ βαρειὰ βήματά του καθὼς ἀπεμακρύνετο μέσα στὸ σκότος. Ἔπειτα ἕνα οὐρλιαχτὸ σκύλου ἐτάραξε τὴν γαλήνην τοῦ νεκροταφείου καὶ τέλος μιὰ πελωρία νυχτερίδα μὲ φωτεινά,κόκκινα μάτια διέγραψε τρεῖς κύκλους ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας φτερόκοπῶντας καὶ χάθηκε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐξοχῆς...

Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ ἔτρεξεν εἰς τὸν ναόν. Ἡ Μίνα, ἡ ἄτυχὴς Μίνα, ἦταν ἐκεῖ.Τὴν ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιά του, τὴν ἔσφιξε θαραλέα καὶ τῆς εἶτε:

— Ἡσύχασε! Μὴν τρέμης!...

Ἡ δυστυχισμένη ὅμως κ. Ἄρκερ ἐλιποθύμησεν ἀμέσως. Ἦταν φρικωδῶς χλωμή, μὲ ἀνακατευμένα τὰ μαλλιὰ καὶ ἐτάνω στὸ φόρεμά της ἔφερε κηλίδας νωποῦ αἵματος.

Δὲν μπορέσαμε νὰ μὴν ἀνατριχιάσουμε πρὸ τοῦ θεάματος αὐτοῦ.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν εἰσέλθη στὸν ναὸν συρόμενος καὶ ὁ Μόρρις. Ἔσφιγγε τὰ δόντια του σὰν νὰ ὑπέφερε ἀπὸ φρικτοὺς πόνους.

— Φίλε μου, τοῦ ἐφώναξα, τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος του, τί ἔχεις;

— Δὲν εἶνε τίποτε, μὴν ἀνησυχεῖτε.

— Εἶσαι πληγωμένος;

— Ἔχω πάθει ἐξάρθρωσι στὸ δεξί μου πόδι, ἐπίσης ἔσπασε καὶ τὸ χέρι μου στὸν καρπό. Αὐτὸ τὸ τέρας ἔπεσε ἐπάνω μου μ' ὅλη του τὴν δύναμι καὶ μ' ἐτίναξε ἐπὶ ἑνὸς δένδρου. Δὲν σημαίνει ὅμως. Ἀρκεῖ ὅτι ἡ κ. Μίνα ἐσώθη...

Μὲ συνεκίνησεν ὑπερβολικὰ ἡ ἀφοσίωσις καὶ τὸ θάρρος τοῦ νέου αὐτοῦ. Παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως ὁ κόμης εἶχε ἀραιώσει ἀρκετὰ τὸ στρατόπεδόν μας. Δύο ἀπὸ ἡμᾶς, ὁ Ἄρκερ καὶ ὁ Κουΐνσυ Μόρρις, ἦσαν ἤδη ἀνίκανο πρὸς μάχην. Ἐμείναμε ὀλίγοι καὶ ὁ σατανᾶς αὐτὸς διψοῦσε ἐκδίκησιν πάντοτε...

Ὁπωσδήποτε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔπρεπε νὰ φροντίσουμε γιὰ τὴν κ. Ἄρκερ. Ἡ κατάστασις της ἦταν πολὺ σοβαρά. Ὁ ὀπαίσιος βρυκόλακ εἶχε ξαναπίει καὶ εἶχε ξεδιψάσει!... Ὁ λαιμός της ἐφαίνετο πληγωμένος...

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡσύχασε!... Μὴ τρέμης!...

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΟΙ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΑΙ ΕΙΝΕ ΤΡΕΛΛΟΙ!..

Ἡ συετικὴ μελέτη τοῦ Φίσερ. Ὁ χαρτοπαίκτης, ὁ χασισοπότης, ὁ μορφινιζόμενος. Οἱ χαρτοπαίζοντες δὲν διαφέρουν τῶν μανιακῶν. Ἡ βαθμιαία καταστροφή. Κλεῖστε τους στὸ φρενοκομεῖο!...

(Μελέτη γιὰ τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους)

Ὁ διαπρεπὴς ψυχίατρος Χὰν Φίσερ ἐξέδωκε τελευταίως ἐπιστημονικὴν μελέτην μὲ τὸν τίτλον: «Ἡ ἠθικὴ τῶν χαρτοπαικτῶν, ἤτοι μελέτη φρενιατρικὴ περὶ τῆς χαρτοπαιγνιομανίας καὶ τῆς σχέσεως αὐτῆς πρὸς τὸν ἀλκοολισμὸν καὶ τὸν μορφινισμόν». Διὰ τῆς μελέτης του αὐτῆς ὁ Γερμανὸς ἐπιστήμων ἀποδεικνύει ὅτι οἱ χαρτοπαῖκται εἶνε τρελλοί!...

Κατὰ τὸν Φίσερ, ἡ μανία τοῦ χαρτοπαίζειν εἶνε ἀσθένεια τοῦ πνεύματος, ὅπως καὶ τόσες ἄλλες, εἶνε καθαρὰ ψύχωσις. Τὸ ὅτι ὁ χαρτοπαίκτης δὲν κάνει ἄλλη καμμιὰ τρέλλα, ὅτι κατὰ τὰ ἄλλα εἶνε συνήθως νουνεχὴς καὶ ὀρθοφρονῶν, αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Καὶ οἱ ὑστερικοί, οἱ ὁποῖοι εἶνε τρελλοί, ὅταν τοὺς πιάνει ὁ θυμός, οἱ μελαχολικοί, ὅταν ἀφρίζουν, ἀγριεύουν καὶ τρομάζει κανεὶς νὰ τοὺς ἰδῇ, κατὰ τὰ ἄλλα θεωροῦνται φρονιμώτατοι καὶ μὴ ἐπικίνδυνοι ἄνθρωποι.

Καὶ ὅμως εἶνε τρελλοί!...

***

Ὁ Φίσερ ὡς πρῶτον χαρακτηριστικὸν τῆς ἀσθενείας τῶν χαρτοπαικτῶν θεωρεῖ τὴν ἐξασθένησιν τοῦ αἰσθήματος τῆς ἠθικῆς.

Σπουδάσατε, λέγει,ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ὡς ψυχαγωγίαν καὶ ὡς ἀνάπαυσιν ὕστερα ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὰς μερίμνας τῆς ἐργασίας των θεωροῦν τὴν ταπεινὴν χαρτοπαιξίαν καὶ θὰ ἰδῆτε,ὅτι ὅλοι αὐτοὶ εἰς τὰ ζητήματα τῆς ἠθικῆς, ὁμοιάζουν τοὺς ἀλκοολικοὺς καὶ τοὺς μορφινομανεῖς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους βγαίνουν συνήθως οἱ φοβερώτεροι ἐγκληματίαι.

Τὸ ἠθικόν, ἡ συνείδησις, ἀρχίζουν καὶ καταπίπτουν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὅπως εἰς τὸν χασισοπότην, ὅπως εἰς τὸν μέθυσον. Κατ'ἀρχὰς ὁ χαρτοπαίκτης εἶνε ἀνήθικος, δὲν ἔχει συνείδησιν, ζητάει ν'ἀπατήσῃ τοὺς ἄλλους ταῖς ὥρες ποὺ παίζει.Βαθμηδὸν ὅμως ἡ ἀνηθικότης ἐκτείνεται καὶ κατάτὰς ὥρας ποὺ δὲν παίζει.

Καὶ ὁ μὲν ἀλκοολικὸς ἢ ὁ χασισοπότης ρίχνουν μέσα τους ὑλικὸ δηλητήριο. Ὁ χαρτοπαίκτης ὅμως παίζεται μὲ ψυχικὸ δηλητήριο καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε τὸ ἴδιο. Τὴν στιγμὴν καθ'ἣν ἀγωνίζεται νὰ ξεγυμνώσῃ τὸν πορτμονὲ καὶ τὶς τσέπες τοῦ συμπαίκτου του,τὰ νεῦρα του ἀρχίζουν καὶ δηλητηριάζονται.Φαντασθῆτε τὴν δηλητηρίασιν αὐτὴν ἐξακολουθοῦσαν κάθε μέρα, κάθε βράδυ. ἐπὶ μῆνας, ἐπὶ χρόνια.καὶ ἔχετε μιὰ ἰδέα τῆς καταστροφῆς τοῦ νευρικοῦ του συστήματος.

***

Ὅπως ἡ μορφίνη καὶ τὸ χασίς,καταστρέφουν τὸν μορφινομανῆ ἢ τὸν χασισοπότην καὶ ἢ τὸν τρελλαίνουν ἢ τὸν πεθαίνουν, ἔτσι καὶ τὸ χαρτοπαίζειν εἶνε μιὰ μεγάλη δηλητηριαστικὴ δύναμις, ἡ ὁποία ξεπατώνει καὶ τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ χαρτοπαίκτου.

Εἶνε κατόπιν αὐτοῦ ἐλεύθερος ἄνθρωπος ὁ χαρτοπαίκτης; Αὐτός, ὅσις θυμίζει στὰ χαρτιὰ τὴν περιουσία του, τὰ πάντα, καὶ ὁ ὁποῖος δὲν μπορεῖ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ παιχνίδι; Πρέπει, συνεπῶς, νὰ δεχθοῦμε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς παύει νὰ εἶνε ἐλεύθερος, γίνεται δοῦλος μιᾶς ὀλεθρίας συνηθείας, ἑνὸς τίποτε, τῶν γελοίων κανόνων τοῦ χαρτοπαιγνίου, ἐπάνω εἰς τοὺς ὁποίους σπίει τὸ κεφάλι του, βγάζει τὰ μάτια του, τινάζει τὰ μυαλά του, χάνει τὴν τιμήν του, καταστρέφει τὴν οἰκογένειά του.

***

Καὶ ἐπιλέγει ὁ Φίσερ:

Ἡ ἠθικὴ συνείδησις τοῦ ἀνθρώπου καταστρέφεται τελείως ἀπὸ τὰς ἕξεις αὐτάς. Ἐτακολουθεῖ ἡ ἠθική, τρόπον τινα, μαλάκυνσις τοῦ πνεύματος ἕως ὅτου καταντῷ ὁ ἀσθενὴς (ὁ χαρτοπαίκτης) νὰ καταστρέψῃ τὴν οἰκογένειαν, τὴν περιουσίαν καὶ τὴν τιμήν του, εἰς τὸ τέλος δὲ ἀνοίγει δι' αὐτὸν τὸ Φρενοκομεῖον τὰς πύλας του.

Καὶ ἡ θεραπεία τῶν ἀσθενῶν αὐτῶν; Δὲν ὑπάρχει δι' αὐτοὺς θεραπεία, λέγει ὁ Φίσερ. Ἂν θέλῃ μιὰ οἰκογένεια νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸ αἶσχος, τὸ σκάνδαλο καὶ τὴν καταστροφὴν ὀφείλει τὸν χαρτοπαίζοντα ἀρχηγόν των ἢ νὰ τὸν κλείσῃ εἰς Φρενοκομεῖον ἢ νὰ τὸν θέσῃ ὑπὸ κηδεμονίαν!!

(Μετάφρασις)